

ВОЛОДИМИРА ДЕМУС

На Людських Озерах

VOLODYMYRA DEMUS

ON HUMAN LAKES

POEMS

PUBLISHED BY THE NEW YORK GROUP

NEW YORK — CHICAGO

1977

ВОЛОДИМИРА ДЕМУС

НА ЛЮДСЬКИХ
ОЗЕРАХ

ПОЕЗІЇ

diasporiana.org.ua

В-ВО НЬЮ-ЙОРКСЬКОЇ ГРУПІ

НЬЮ-ЙОРК — ЧІКАГО

1977

Рисунки і обкладинка
Андрія Демуса

Drawings and Cover Design
by Andrij Demus

Передрук дозволений за поданням джерела

Склад і друк — Українська Друкарня Гартур
Hartur Printing Co., Inc.
923 N. Western Ave. Chicago, Ill. 60622

Володимира Демус

НА ЛЮДСЬКИХ ОЗЕРАХ

В людських озерах
відпочину,
як в джерелах
знайду причину.

ЛЮДИНІ

Тобі призначена
вечірня нудьга,
нічні марева,
ранішній усміх,
полуденна спрага,
напруга дня,
й бажання перемоги.
Весь вік
тобі призначено
багати.

О, якби добре було часом,
Коли б у світ мій хтось зайшов
І привітався й погостив,
Мене побачив перед всим.

НА ПЕРЕЛОМІ ВІКІВ

Пий мене, сонце,
пий мене, небо,
непримирима жаго,
чоло спітніле,
згущені брови,
розмах руки-рукава.

Замало сміху,
журо,
зупинися,
вогні металеві,
цвітить,
впевненість кроку,
сталеві груди,
на переломі віків !

МЕТАМОРФОЗА

Двоє зелених очей поглянули вниз.
У камофляжі світел і звуків заблудою
здаюсь. З далеких піль на брук кинули
вітри листок, шмагають ним у джунглях
модерних сновигань. Почервоніли зловіщі
очі, шморг підошов, цокотання обцасів,
скрегіт гальмів, рокотання коліс.
Двоє жовтих очей із-за завулка застряли
в моїх і знайомим поглядом совісти світа
стрілою прошибло.

Кам'яні мури нагнули стовбури, вітрина
зайнялась багаттям, дразнило запахом
пряженого м'яса, манив легіт далекої
прабатьківщини, листок шептав: „Ходи
зі мною, собачко, я виведу тебе на волю!”

ЧАСОМ

Часом турбує і болить,
Що велелюбна і складна
Стоїть на місці людина
Зв'язана путами хвилин.

Ой, снилося,
приснилося —
храм золотий
у вогнях,
ой, утінко,
голубонько,
далекий,
тоскний шлях.
У ніченьку
безвічную
все снилися
вогні,
скінчилося
нескінчене,
лиш жахне
уві сні !

МОЇ МРІЇ

Мої мрії
у колисці дрімають,
у білій пелені,
на зоряній постелі,
у соняшних примарах
мої мрії дрімають.
Не будіть їх,
благаю !
Стишіть голосіння,
здавіть стогони,
спиніть кроки !
О, я вас благаю,
мої мрії
у колисці дрімають,
не будіть їх,
не будіть,
не збудіть !

БРУЛЬЙОН

Коли справлю
брульйон,
коли заново
спишу
прямо уложений
трактат ?
Обтяж ума,
закови рук,
облава ніг,
у летаргії хода.
Сягнути б раз
за білим аркушем,
почати б вдруге.
Та я уперто
списую
невиправлені
рядки
на маргінесах.

Ц І Л Е

М О Є

Ж И Т Т Я

Олівець

трухліє

в пальцях

й розпадається

на прах

розбризкані

скалки

валяються

по аморфній

білій

скатерті

немов

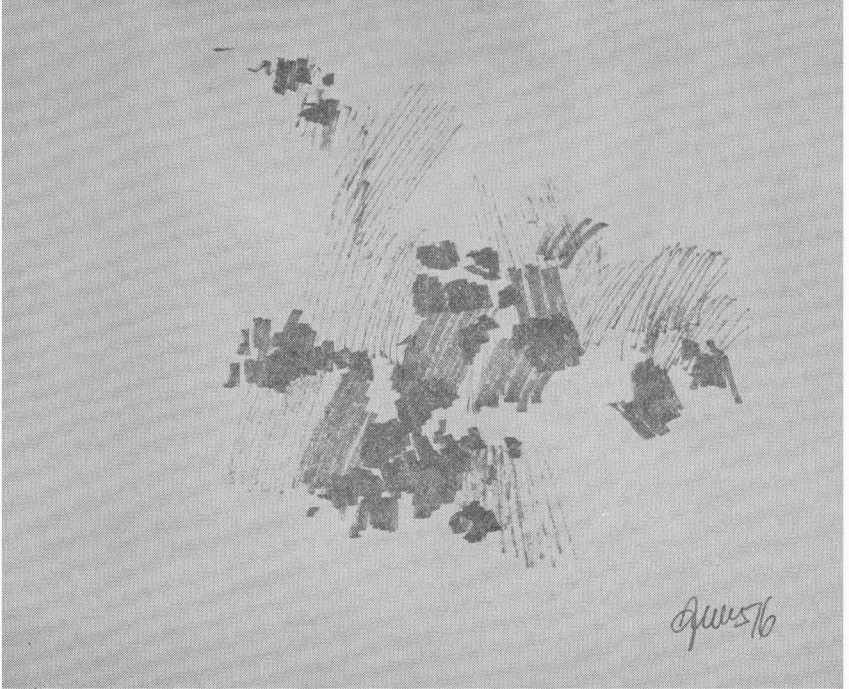
закрити

хочуть

ц і л е

м о є

ж и т т я

НАД МОРЕМ

Б'ються хвилі щосили
на коні білогривім,
кожна з них до висот
запирається хребтом,
а друга завмирає
у бездонному краю.

Впали брижі на вії,
розколихують мрії,
заколисують втому,
що тоді, що потому ?

НАД РІКОЮ

Всі сили зібрались
у одно русло,
струмують потоки прагнень
між мурами берегів
у море розвихрених видінь,
щоб перекинутись
у буруни кишучої піни,
де родяться і тонуть бажання.

НАД ОЗЕРОМ

З берегів озера
вийшли кипучі хвилі,
всі луки і левади
залили.
Дивлюсь і бачу,
як тоне світ.
Гей, схаменіться брижі,
зберіть всі сили,
влийтеся в руно,
верніть мені
життя !

КРАПЛЯ ЖИТТЯ

(За Талесом)

Для тебе житиму,
володарко джерел,
бо вітчизна твоя — земля.
Чую дихання твоїх грудей,
дзюрчання жил,
пульсує кров.
Тобі, крапле жива,
мандрівнице століть,
присвячую краплину
вбогого буття.

„Хто не любить — не живе”

Реймонд Луллі

Якщо ти
усміхатися не вмів,
попестити рукою,
то весь вік у говінні
житимеш самотою !

МІРАЖ

Бризкають полум'я
іронічним сміхом,
червоні язика
злизують останки
краси і гордості,
в шовкових ковтунах
ввижається вічність...

КАМ'ЯНІЙ БАБІ

Чоло ти ставила богам напру,
горіла захватом матерів,
у стигмах кам'яніла коном
сім дочок своїх і синів сім.
Над почорнілою спиною
доконала діло Бого-Лета
і Ніобиним болем годувала
стеги і міста і села.
За гордість свою стікаєш ти
і до нині, Прабабо, слізьми,
а Зевса правнуки виковують
новітні кам'яні баби.

ВІЗІЯ

Із небесного
сузір'я,
ген, де рейд зорі,
покотилась домовина,
мов грудка землі.
Сягнув руку
„віщим бутий”,
метеор впіймав:
Де поділася людина ?
Була і нема !
Приглянувся
проти ночі:
трупарня кругом,
навіть соняшного лиску
сліди замело.
Нап'ялися
в нього брови,
нагострив свій зір:
на небесному сузір'ї
блищить рейд зорі . . .

Перекинутись
зорею,
за Чумацький Шлях
покотитися стрілою,
довершити змаг !

I. В РІЧНИЦЮ
ДВАДЦЯТОГО СТОЛІТТЯ

Про нас писатимуть
каскади епіграм і паралогій,
клястимуть книжні мудреці,
співатимуть замріяні уста,
і нам коритиметься
розсудливість віків.

II. НАПЕРЕДОДНІ
ДВАДЦЯТИПЕРШОГО СТОЛІТТЯ

Ракетним німбом обведений космос,
на міжпланетарнім аеродромі
святиня — моноліт
богам прийдешніх завтр,
та все таки
гребтись не перестане
в курганнім дні
двадцятиперший авангард !

ГІМН МАХИНАМ

Уступайтеся, села кароокі,
Заливайтесь слізьми, ви поля !
Я — месія заліза і бльоків !
Дрожить в наступі небо й земля.
Перейму чар романтики вміло,
Чаклуватиму гарчанням кіл,
Заблищу хмаросягів сузір'ям,
І махинам співатиму гімн.

МАНИТЬ ШОСЕ

Манить шосе,
волас плеорама,
і жадно кличе даль.
У поверховому панцері
натягнена тятива,
стрілою мчить метал.

Тарпан думок утілених,
машин нестримний чвал,
перпетуум коліс-копит,
і темп гіпнозний шал.

Хтось минає мене,
когось минаю я,
що мені до них,
у мене свій
панцерний світ.
Зосереджена поза водія
у застиглій увазі —
у нього свій шлях.
Поле порізане обніжками
й телефонними дротами,
пара притулених,
годинник каже: 60.
Жменька дитячих голівок,
шал коліс, напруга м'язів,
двоє оченят, розмазані шибки.
На написах знаки
в бічні дороги,
що мені до них —
у мене свій шлях.

EDE, BIBE, LUDE

Коли я наживусь,
спрагу згашу,
надивлюся,
налюбуюсь
і налюблюсь ?
Коли натомлюся,
виплюю ночі,
відпочину,
всі рани вигою,
виплачу сльози,
горе у сміх переллю ?
Коли ж я нажиюсь ?

АПОЛЛОНОВІ ПРАВНУКИ

Уп'явсь орел
пазурами
у синь неба,
Розгулялася
з богами
юна Геба.
Чарувала
Аполлонових
унуків,
Загрімiли
перепиті
джаз-музики.
Вершить стрічка
мегафонна
в апараті,
Не здогониш,
не зупиниш
життя в равті.

У ПОЛОНІ ПІСНІ

Тремб струн,
каскади слів,
воплочення мелодії . . .
Звуків вуаль
всмоктує безістніння.
Змеженів день,
знітилась ніч,
дригнуло тіло,
гей випаріла кров . . .
Лиш дроз дрібна
тремтить над плесом
змережаного
прикутого часу.

Твого голосу близькість,
Твої близькості даль,
Номерове кохання
Телефонних ридань.

О, моє сподівання,
О, розлуко моя,
Телефонне мовчання
На нап'ятих дротах.

Вона сказала :
„Ти такий принадний,
що навіть
твій піт
туманить
і млосно чарує,
з-під
непишної одежі
гроза титанів
вихоріє,
з-під
врун волосся
сліпить
богоподібний блиск
гранітного чола
та променіє
прямота очей”.

ДА Р Н О Ч І

Дар ночі стелився,
щораз ближче
близилося неминуче,
розплелися коси
і впали рясно
на чоло неба,
і затемнили зірки.
Вітер зірвав ходу
на крила хмар,
шмагав, як неводами
по хвилях моря,
намистом слів.
Знемігся, шукаючи
розсипане добро,
збивав ноги
об брижі присяг,
збирав останки
загубленого
золота очей...

ЛЮБОВ

Чистіша сльози
ясніша дня
тепліша сонця
палкіша вогню
багатша землі
дорожча життя
вірніша присяги
любов моя

ЕПОПЕЯ ЛЮБОВИ

Дзижчали струни
і бубон вибивав
твоє ім'я,
у чарці вина
відбилися зіниці,
шукала дотику
протягнена рука,
в танок пішли
свічада, арабески,
лямпад вогні,
і ти, і я
і п'яний лябіринт
Ромеїв і Юльян...
Ще раз, ще два —
замокне гугіт звуків,
погасне у вестибулі
канделябр,
ніч проковтне розлуку
й останки
ефемерних сподівань,
у темінь
відлунком
розсипляться
с л о в а . . .

ПІСНЯ ПРО ДОЛЮ

Я вийду чекати, тебе зустрічати,
Я буду чекати, хоч ти і не прийдеш,
Я вийду чекати, мабуть не тебе,
Я стрінуги прийду долю свою.
Там на перехресті я глянути хочу
У вічі цій долі, хто би не прийшов,
Китицю піднесе із троянд, чи з терну,
З них сплітати стану вінок своїх днів.
Кого я там стрінуги, той долю принесе,
Я долю цю візьму, мов загадки чар,
Невже ти злякався ? Може для тебе
Принесу химерної долі свій дар !

БАЛЕТ

Недалеко від мене
кричали сп'яніло „браво” !
І пливли напереді
сизокрилі лебеді,
сміялись сонця,
зривалися бурі,
змагались боги,
лоскотали русалки,
купалися тіла у кольорах веселки,
раділи сонати,
реготала музика . . .
Ах — ця музика . . .
то сутихло спокійна,
то розвихрено дика,
неприборкана сила розбризканих тонів,
будила з задуми мармурові статуї,
кидала по сцені у всі боки
розколихані,
пристрасні,
розкуйовджені кроки ритмічного тіла.
Вир вихорів у повітрі безтями,
гналися барви людськими стегнами,
в еротичній екстазі вигиналися шиї
і . . . завмирили в пуантах манери,
в аскетичній гіпнозі
молитовним пліє
корились коліна . . .
Та вже знову бренила Аполлонова ліра,
мов воплочені душі підносилися музи,
сміялися нектаром очі,
колихалися гнучкі алябастри . . .
обриси . . . тінь . . . силуети . . .
танок кольорів,
вихор акордів,
стакатто рухів.

Покинути б мені
запашні гаї,
ризи вечора,
замріяні зорі,
грому дзвін,
плач дощу,
шепіт трав,
дуба міць —
те плетиво
утертих алегорій.
Завести б розмову
із німим-неживим,
із аморфним,
невідомим,
хай чарує мене
невтишимість ума,
невгамонність
стратосяжного „омен”.
В технології стихій
довершинних навчусь,
із альхемії
взорів і правил,
рідна земле,
тобі замріяних од
не співатиму
більше ніколи !

ДОРОГА ПЛАТА

На раменах моїх
розсілося проміння сонця,
в очах відбилася блакить...
Стріпати б ту зухвалу
щедрість небес,
та вона, непрошена,
розсілась — лукавить:
б е р и !
Беру і плачу.
... А за плечима ступає
вслід за мною — тінь !

ОСТАННІ ДНІ

Співали реквієм вітри,
і вширш і вздовж кістяк,
монумент попелу, наросту і глею,
шкелетне диво на зорянім небозводі,
натурниці стовбур свічадом палахтить.
Відлунням Сонце відгуло !
У говінні прощалася Земля
і насипала ще одну могилу —
Зорі одної іще один обман
на Неба масстаті !

ЗАБАГАТО СВІТЛА

Скільки разів
приходитимеш
і казати будеш,
що замало світла,
тільки тому,
щоб довідатися,
що досить каганця
на одну сторінку
сліпого
століття.

БЕЗ ВІДПОВІДІ

Розмовляла я з сонцем,
благала місяця,
замерзнула зорі,
чарувала вітри,
корилося ночам,
вмивалася росами,
привертала всі
видючі сили,
вивчала з підручників життя,
питала навіть
відповіді у смерті.

Г Е Т Т О

Батька не знав він зроду
а материні дні — латанці кривди
і соромом недоспана цнота !
Не стерегли його пенати,
крізь чужі вікна пожадними очима
злизував хтиво розбещеність життя.
А ти — підписаний законом,
повірив в людське зло ?

З повних збанів не пив з тобою
розливного вина.
Добро для нього невідомий шифр,
жорстокість — друг йому,
запеклість — побратим,
міць кулака — це п р а в о !
А ти обожнюєш кодекси
у розманіжених серцях,
у жестах рук,
завжди готових підписати
іще один закон — про зло !

САМОЗАКОХАНІЙ

Для себе житиму,
тобі лиш кину назву,
бо в мене інстинкт
самозакоханого півня.
Я — філістер на семафорі !
Будитиму недоспані світанки,
а сам клюватиму від ранку
дармовий хліб.
Та ні,
не вір мені —
горланням пестокрилим
засліплений обман ума.
І пустослов'я й ім'я мое
на пил зітри,
і сам носи своє ім'я.

ЗРІЛІ ПРОМЕНІ

Дивіться, люди,
вони вітаються,
в них повертаються і очі і уста,
в зів'ялій гримі
іскрина блиснула молода.
Дряхла свита,
пошерхлість сновигань
і зрілі промені
на сивині їх скронь.

БАЛЛЯДА ПРО ЩАСЛИВЕ ЖИТТЯ

Чорний бохонець разового,
збанок вина в руці
і пішли . . .

скибу
за скибою
орали,
весняним
сміхом
переплітали
стернисті
дні,
посіяли
і позбирали:
з колоссям
кукіль
і маків
цвіт !

Вином солодким запивали
і їли жорнів хліб !

СТЕЖКА

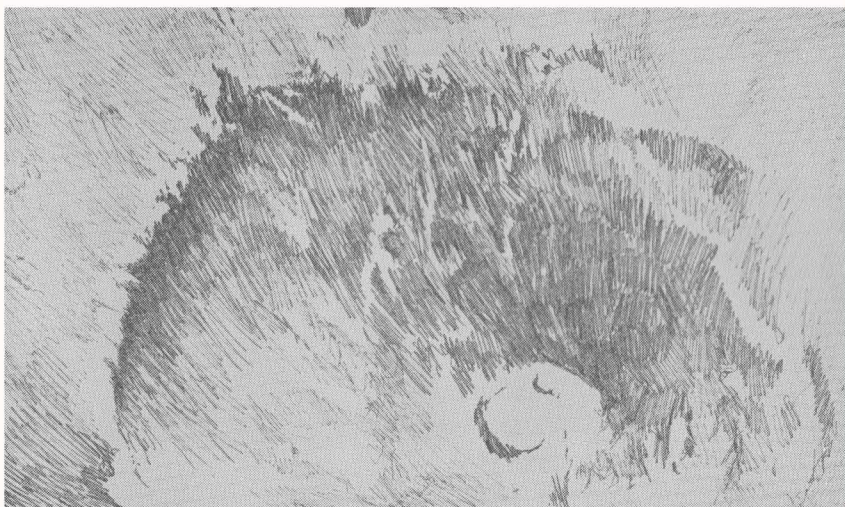
Стежка
з двору
на город,
стежка
в поле
у світ . . .
Ой, куди,
почекай,
заверни,
не спіши !
Манить
стежка
у даль,
не благай,
не ридай,
стежку
в двір
заросла
материнська
печаль.

БЕЗ НАДІЇ

Чую акордів страсні травми,
Розстресні октави молеві,
Бачу заграву — всю у полум'ї,
У траурі порфіровій, багровій.
В західню габу зодягнулася,
І шати проміняла за саван,
Надію загорнула у повсть ночі
знеможена, залякла рука.

ПІСЛЯ ВІЙНИ У В'ЄТНАМІ

Обкраяне
сонце
залізом
часу,
порізане
небо
стиллетом
вогню,
навиворіт
місяць —
у жмені
мерці,
курйоз
многомовний
Химера
святив.

РОМАНТИКОВІ РЕАЛІСТ

Не йди зі мною —
я виведу тебе
на хребет скали.
Дивись собі
з вершин
на панораму
голубих днів,
спиною опершись
об кістяк людини.
Розбещений
чаром видінь
не чуєш
сирого
сопуху
смерти,
бо ти
не спалюєшся, як гориш,
живеш — не доживаєш,
каменем у провалля
не падаєш ніколи.

Хтось пісню перервав,
співав її, недоспівав.
Колисав мрію і недоколисав.
Застогнала мелодія останніми акордами.
Хтось маску надів (а може скинув?).
Пішов.
Розколихана хода зрівнялася.
Зродилося необорне бажання:
Бути собою !
Хоч на хвилину
останню
передсмертну
вскресну
бути переможцем !

МОЖНА Б СКАЗАТИ

Можна б сказати:

„і знову день”,

можна б вторити:

„тиждень новий”,

та ще:

„вдруге веснуємо ми”.

Як би можна говорити:

„і знову смерть”!

Ось так сміятимусь,
бо в мені
голубінь небес.

І так ридатиму,
бо в мені
стогони Дніпра.

І житиму ось так,
бо в мені
світа перепій.

І вмиратиму ось так,
бо в мені
гавані причал.

СКАРБНИЦЯ ЗЕМЛІ

У моїй господі
місяць в переміну
із сонцем гостюють,
сідають за стіл,
налите обвітря
пташим хороводом,
вітер перепитий
пахощами піль . . .
Ось бджола у келех
меду наливає,
похміллям барвистим
кружеліє світ,
весна марить рясно
про багату осінь,
краплі ізмаргаду
бризкають об скло,
листя рядно стелить
взором золотистим,
розганяють хмари
громові мечі,
моргає віхола
брилянтовим чаром,
іскриться намисто
зорями небес . . .
По моїй господі
чародійні гості
розсипають дари
скарбниці землі,
збираю гостинці,
добром благовію,
п'яніко від щастя,
мир благословлю !

СПОКІЙ ДУШ

В моїй душі, мов у святині . . .
Думки блукають, мов прочани,
одні — святі, щоб помолитись,
другі — гріхів щоб не творити,
та пережите пережити,
і з пережитим помиритись,
„Да будет воля . . .” — повторити.
В моїй душі злилося все
в один

святий

благий

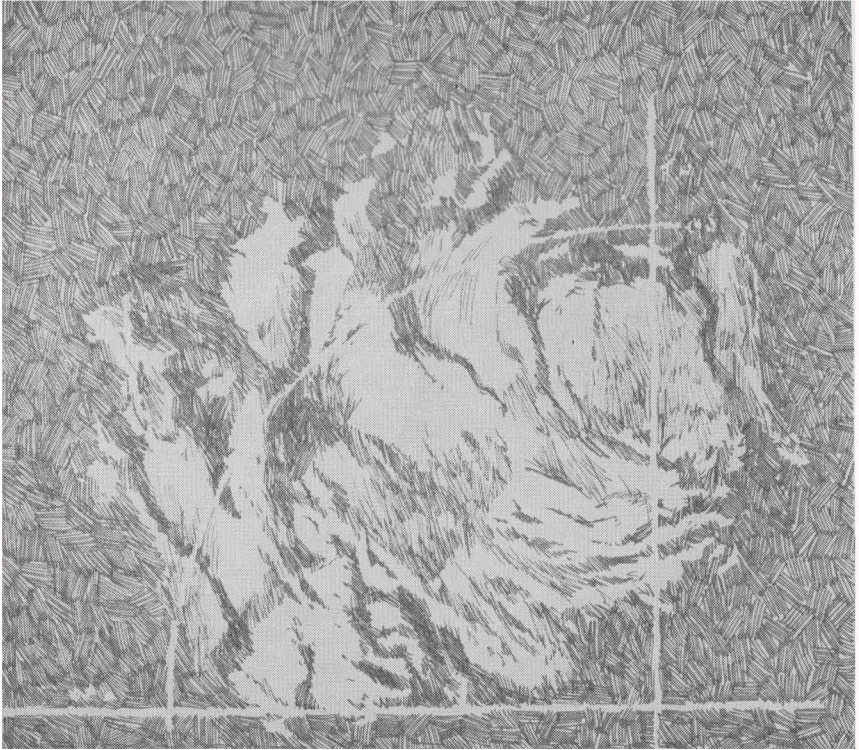
спокій !

ГОСТИНА

Проміння вп'ялося стрілою
в глухий очерет.
Мир врочисто розсівся
за лави спокою.
Радість спливає долонями
на чоло внука.
У нього пир сьогодні
бенкетує сірими буднями.
Булатною шаблею
розперезалася юність
і жбурляє жменями
спілі груші
у очі праосени.

„ГАЛЛОВІН”

Стоголове гаддя
гугляло по стелі,
гнучкі контури
всисались у стіни,
тіні спрагнено
всмоктували
соковитість спогадів.
Мов на спочинок,
укладалися думи
у пухку пелену полум'я.
А в горні рішалась
доля поколінь.

Щойно насилу
вирвалася з домовини.
Химерна помилка
спустила туди
(теж насилу)
близького друга.
Прощав мене
оковами споминів
і зів'ялу троянду
подарував на пам'ятку.
Ліниво позіхала
бузкова тиша,
майстер долота
на плиті виписував
холодною рукою
ще одно ім'я смерти
(все одно кому).

РОЗЛУКА

Прозорість дня
і гебань ночі,
вільність гулянь
і тісність самоти,
ритму примирення,
вогонь і більмо в оці,
безплідність питання
й бажання: перейти.

На полустанках
стрічних станиць
розлука.
Таких розлук
списані книжки...
І ще одно перо,
і ще одна розлука,
і ще одно бажання:
п е р е й т и .

Стократим зором виднокруг обведу,
стовітрилими гадками увагу напну,
стовеслою напругою переможу будні,
стострунну ліру настрою в такт серцець,
стоголосою піснею життя воздвигну,
в стотисячну річницю погруддя викую,
один раз, лиш один запитаю: чому ?

ОТЧЕ НАШ

Безконечна стрічка
без - кін - ця
Наче Божа Мудрість
Бог - От - ця .

У трикутнім взорі
три - ку - ти
Як же Божу Мудрість
о - бій - ти ?

Круті лябіринти
в ко - лі - час
Як же мені бути
От - че - Наш ?

ПРИМУЧУ СЕРЦЕ

Примучу серце,
згашу горіння,
заглушу совість,
чуття уб'ю,
викрешу в горні
думку крицеву,
викую слово,
мудрість уйму !

РОЗЛУКИ ПОКОЛІНЬ

Мечами доби четвертували,
гарматний грім убив роки,
матерям муки дарували,
в щоденну тупість загрузли.
Коли ж зійшлися ненароком
на борті життєвих зітхань,
в обійми кинулись століття,
та ні: розлуки поколінь.

БЕЗСМЕРТНИМ

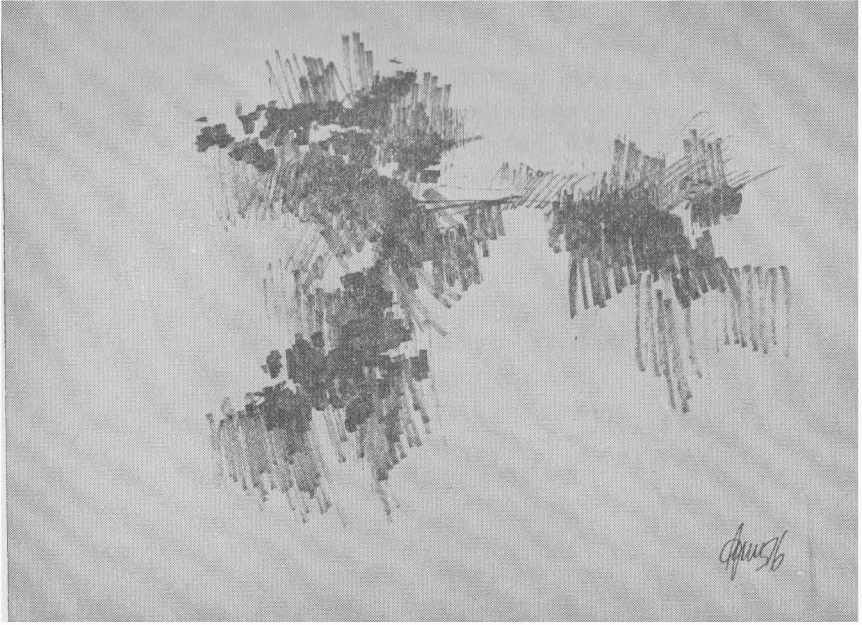
Шукали ви себе
шляхами осяйними,
сини епох закутих.
Струсивши блуд із ніг,
обтерши глум із чол,
стиснувши міць долонь,
ви вмить себе пізнали,
схрестивши розумні зори.
Від віщого Ахенатона
до Сократа — мудреця
і велетня — Мороза,
у добу заперечень,
із рук суддів безликих
чаші отруйні приймали
на герці життьовому —
во істини ім'я,
за визволення слова,
за думки провидіння.

ЛЮДИНА

Зоріє день,
на видноколі дві силюети,
як грань-скала,
здригнувсь Дажбог,
а літописець лишивсь без віщого пера.
Доба родилася,
на обрії ранок спроквола майорів,
біля печерного багаття
дві силюети на Землі.
Розбуджені з гіпнози чола,
напружений граніт чола,
у нього — запал, блиски слави,
у неї — гордість, сміх, жура.
Ішли віки —
віки кохання,
плекання задумів і мрій,
жорнами, плугом і пера лезом
удвох здобували п'ядь землі.
Жар Прометея не згасити —
розчохнув тищу грім на прах !
Двох силюетів двогранну силу
несе Людина у серцях !

М Р І Я

Ой піду, ой зберу
усе зілля у полі,
та й хрещатим барвінком
свою голову вквітчаю.
Ой піду, ой зберу
усі роси ранкові,
ой нап'юся-уп'юсь
досхід сонця тим чаром.
Тричі зілля нап'юсь,
тричі вмиюсь росою,
назад себе не гляну.
Хай себе погублю,
а тебе приверну,
у весільному танку сконаю,
увінчаємось ми
у цвіт-зілля любови
мій ти світе
зоряний
безкрайї !

МЕРТВА ІДИЛЛЯ

В тихій тиші
дня і ночі
голоси шепотіли
про царину неземну
про нірвану
мертвої ідиллі
тихо-тихесенько
голоси гомоніли
неначе б хто
струни душі
перебирав.

А там
по той бік
голоси голосили
гугнявим
гоготом
грому
неначе хлюпання життя
туземного
обважнілого
зливалося
з рокотом бурі.
Загумінками
зачавліла жура
гугнила
голосінним гамом.

А з дальньої
царини
голоси глаголіли
неначе глумили
із усього живого ...

САМОГІПНОЗА

Намет трійний
нап'ятих міркувань.
У трираменній порожнечі
застрягла
мудрість слів.
Безсонність —
трилінійне
почуття часу,
тригранна тупість,
тріяда розколених гадок.

Стукає денниця
у шибки вії,
вершки Гіпноз
на крилах відлетів.

Ввижається зима,
і білі коні,
і сніг закручений
у вітряки,
і паморозь
ранком на оболоні,
і місяця
закочені ріжки.
Ввижається
заблукана зоря,
і мить остання,
і захисту причаль,
і дикі, бачу, знов
із вітру коні,
і заметіль
іскристих почувань.

МІЙ ЧАС

Мій час — закоханий в добрі,
бо з щедрих рук родився він !

Мій час — нескорений, плідний,
як зелень збіжжя в озимі !

Мій час — такий осяяний,
як ярість неба на весні !

Мій час — надійно-молодий,
бо не було ще каяття !

Аморфна відбитка
в свічаді завтра стане,
хоча сьогодні
закоханість очей
змальовує
строкатими красками
обличчя пережиті,
не питай: чи жив ти ?

Там міста і села
і люди сховались
від очей ночі,
від проміння
фосфорових шиб.
По яснім помості світла
темрява ступає.
Ступити б і мені,
я не сама,
за руку провадитиме мене
невідступна супутниця.
У двох дожити,
потойбічне сягти.

Терпіння я,
і сльози,
біль,
і кров землі,
і радість я,
веселість,
сміх,
душа я світу,
я — весь світ.
Візьміть
в долоню мене,
стисніть,
із мене глей
хай потече,
нехай заплачуть
стигми
квилінням мук,
і радощів ріка
вином хай поллється
із плідних врун.

Як байдуже
жити мені ?
В собі ношу я
долю землі !
Я ридання,
я радість-сміх,
душа я світу,
я — весь світ !

Звільнюсь від ночі і дня
від громового ляскоту
і соняшних видінь,
від хизованих посміхів
і філософських брів,
від віри і безвір'я,
від вчер і завтр,
буду сама з собою
(або й без себе)
в абстракті метафор,
у вічному тепер.

Розгулялась
горлянистих
горобенят
зграя,
вергнув
вітер
верхо-
віттям,
кичера
конала,
драглить
дубів
довговікість,
двигтить
демон
в гонки,
не грайтеся
з вітряками,
Дандне,
Дон
Кіхоте !

ДО ПІКАССО

Чому ти
викривлену усмішку
повісив на вухо,
а з дна мудрости
випустив білих голубів
у блакить небесну,
та вони посідали
лячним гайворонням
на антенні полози,
одна
на
одну
одна
на
одну
у квадратні лябіринти,
у безконечну загадку
примхливого пензля
людських химер.

МОНО - МЕНТ

Струнчайте,
шикуйте міни
і пантоміни
в моно-мент,
у мене апарат —
записувач моментів.
Сочка рівняється,
із плям виштрикують
контури, образи.
Напняття
і раз, два, три,
один момент —
і знову в розтіч
розхрещені шляхи.

ВІЛЬНИЙ ПОЕТ

Не визначай один другому
Пера свого упертий тон,
Чей клясиків, чи модерністів
На той бік проведе Харон.

Що може бути для одного
Зогнилий заходу сопух,
Це другому — просвітні дзвони
І європейський зрілий дух.

Із Гомером коли хто схоче
Зірвати пута і стежки,
Закоханий у метри інший
І в сонет обчислені рядки.

Шедеври різні, жанри, стилі
Хай береже вільний поет,
Історія сплете із цього
Людства строкатий амулет !

ШОВКИ ТА ОКСАМИТИ

Шовки та оксамити
пошарпані на лахміття
вітер понатикав
на придорожні кілки
для прохожих
з хитрими мозками,
щоб послужили їм
папером
для щоденного вжитку,
або, щоб заповняли
шлунки полиць
тих, що думають,
що вони думають.

До нині говорять заратустри,
ловлять момент
і пізнають себе,
кажуть, що Бог є все і всюди,
другі, що Бог уже помер.
Закохані в собі епікуреї,
понадбоги задивлені у час,
і розпиналися христи ідеї
а світ ще досі ловить нас !

З М І С Т

	ст.
В людських озерах	5
Людині	6
О, якби	7
На переломі віків	8
Метаморфоза	9
Часом	10
Ой, снилося	11
Мої мрії	12
Брульйон	13
Ціле моє життя	14
Над морем	16
Над рікою	17
Над озером	18
Крапля життя	19
Якщо ти	20
Міраж	21
Кам'яній бабі	22
Візія	23
В річницю двадцятого століття	25
Напередодні двадцятипершого століття	25
Гімн махінам	26
Манить шосе	27
Хтось минає мене	28
Ede, bibe, lude	29
Аполлонові правнуки	30
У полоні пісні	31
Твого голосу близькість	32
Вона сказала	33
Дар ночі	34
Любов	35
Весінній вірш	36
Епопея любови	37
Пісня про долю	38
Балет	39
Покинути б мені	40
Дорога плата	41
Останні дні	43
Забгато світла	44

Без відповіді	45
Гетто	46
Самозакоханий	47
Зрілі промені	48
Балляда про щасливе життя	49
Стежка	50
Без надії	51
Після війни у В'єтнамі	52
Романтикові реаліст	54
Хтось пісню перервав	55
Можна б сказати	56
Ось так сміятимусь	57
Скарбниця землі	58
Спокій душі	59
Гостина	60
„Галловін”	61
Щойно насилу	63
Розлука	64
Стократним зором	65
Отче наш	66
Примучу серце	67
Розлуки поколінь	68
Безсмертним	69
Людина	70
Мрія	71
Мертва ідилля	73
Самогіпноза	74
Ввижається зима	75
Мій час	76
Аморфна відбитка	77
Там міста і села	78
Терпіння я	79
Звільнюсь від ночі і дня	80
Розгулялись	81
До Пікассо	82
Моно-мент	83
Вільний поет	84
Шовки та оксамити	85
До нині говорять заратустри	86

